

Předběžná otázka

Má být čl. 204 odst. 1 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“) ⁽¹⁾ vykládán tak, že v případě zboží nepocházejícího ze Společenství, které se nacházelo v režimu celního uskladnění, a po skončení tohoto režimu bylo propuštěno do nového celního režimu, vede nesplnění povinnosti zapsat odebrání zboží z celního skladu do informačního systému, který je k tomu určený, už při ukončení režimu celního uskladnění, a nikoli až mnohem později, ke vzniku celního dluhu za zboží?

⁽¹⁾ Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Supremo Tribunal Administrativo (Portugalsko) dne 28. ledna 2011 — Amorim Energia BV v. Ministério das Finanças e da Administração Pública

(Věc C-38/11)

(2011/C 130/16)

Jednací jazyk: portugalsština

Předkládající soud

Supremo Tribunal Administrativo

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Amorim Energia BV

Žalovaný: Ministério das Finanças e da Administração Pública

Předběžné otázky

„Brání články 63 SFEU a 65 SFEU (dříve články 56 ES a 58 ES) právní úpravě členského státu, jaká je obsažena v čl. 46 odst. 1, čl. 96 odst. 2 a 3, čl. 14 odst. 3 a článku 89 CIRC [Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Colectivas — zákon o korporáční dani], která v oblasti zamezení ekonomickému dvojímu zdanění vyplácených zisků, třebaže respektuje ustanovení směrnice Rady 90/435/EHS ⁽¹⁾ ze dne 23. července 1990, neumožňuje společnostem-akcionářům se sídlem v jiném členském státě dosáhnout vrácení srážkové daně za stejných podmínek jako společnostem-akcionářům se sídlem v Portugalsku, jelikož k tomu požaduje delší minimální dobu držení podílu a vyšší minimální podíl na společnosti, což ztěžuje nebo znemožňuje zamezení ekonomickému dvojímu zdanění?“

⁽¹⁾ Směrnice Rady ze dne 23. července 1990 o společném systému zdanění mateřských a dceřiných společností z různých členských států (Úř. věst. L 225, s. 6; Zvl. vyd. 09/01, s. 147).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Verwaltungsgerichtshof (Rakousko) dne 28. ledna 2011 — VBW — Vorsorgekasse AG v. Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA)

(Věc C-39/11)

(2011/C 130/17)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Verwaltungsgerichtshof

Účastníci původního řízení

Žalobce: VBW — Vorsorgekasse AG

Žalovaný: Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA)

Předběžné otázky

Je ustanovení, které podnikovému důchodovému fondu dovozuje investovat majetek patřící investičnímu společenství pouze do podílových listů investičních fondů, které v Rakousku mají povolení k uvádění na trh, slučitelné s volným pohybem kapitálu, který je upraven v článku 63 a násl. SFEU?

Kasační opravný prostředek podaný dne 2. února 2011 Deutsche Bahn AG proti rozsudku Tribunálu (osmého senátu) vydanému dne 12. listopadu 2010 ve věci T-404/09, Deutsche Bahn AG v. Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory)

(Věc C-45/11 P)

(2011/C 130/18)

Jednací jazyk: němčina

Účastníci řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek: Deutsche Bahn AG (zástupce: K. Schmidt-Hern, advokát)

Další účastník řízení: Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) (zástupce: G. Schneider, zmocněnec)

Návrhová žádání účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek

— zrušit rozsudek Tribunálu, T-404/09 ze dne 12. listopadu 2010;

— zrušit rozhodnutí prvního odvolacího senátu Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) ze dne 23. července 2009 (č. R 379/2009-1);

— uložit Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) náhradu nákladů obou řízení.

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

Tento kasační opravný prostředek směřuje proti rozsudku Tribunálu, kterým byla zamítnuta tato žaloba účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (dále jen „navrhovatelka“), kterou se domáhala zrušení rozhodnutí prvního odvolacího senátu Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu ze dne 23. července 2009, kterým byla zamítnuta její žádost o zápis obrazové ochranné známky, která se skládá z horizontální kombinace šedé a červené barvy.

Navrhovatelka vychází ve svém kasačním opravném prostředku, který je založen na čtyřech důvodech, z porušení čl. 7 odst. 1 písm. b) nařízení (ES) č. 207/2009.

Zprvce Tribunál při přezkumu rozlišovací způsobilosti vycházel z jiného označení než z přihlášené ochranné známky. Tribunál nepřezkoumal označení ve svém celku, nýbrž pouze vycházel z nahodilé kombinace světle šedé a zářivé červené barvy. Zvláštnosti barevné systematiky nebyly v projednávaném případě zohledněny, ačkoli konkrétní zařazení těchto barev v dotčené ochranné známce je součástí přihlášky ochranné známky a upřesňuje označení.

Zadruhé Tribunál během přezkumu rozlišovací způsobilosti nezohlednil, pro jaké konkrétní služby je ochranná známka přihlašována, a přezkoumal způsobilost ochrany s ohledem na zcela odlišné výrobky. Údajně chybějící rozlišovací způsobilost ochranné známky byla v rozsudku vyvozena ze skutečnosti, že některé předměty, resp. výrobky jsou obvykle složeny z dotčených barev (části lokomotiv a rozvaděčů na železničních tratích, dopravní značky, závory a dopravní označení železniční dopravy, jakož i vlaky a hrany nástupiště). Pro tyto výrobky však není dotčená ochranná známka přihlášená. Tribunál nepředložil odůvodnění, proč příslušná způsobilost ochrany dotčené ochranné známky pro některé výrobky z odvětví dopravy nebo železniční dopravy má odůvodnit rovněž způsobilost ochrany pro ochrannou známku, která je v tomto případě přihlášená pro služby.

Zatřetí Tribunál při přezkumu rozlišovací způsobilosti ochranné známky vycházel z nesprávných právních základů, když současně posoudil rozlišovací způsobilost ochranných známek pro výrobky a ochranných známek pro služby. Tribunál nezohlednil, že různé skupiny označení nejsou veřejností nezbytně vnímány stejným způsobem. Zatímco spotřebitel pravděpodobně není zvyklý na to, aby z barvy výrobku nebo jeho obalu bez grafických či slovních prvků vyvodil původ výrobku, jelikož výrobek či obal jsou zpravidla barevné, je situace u služeb zcela odlišná. Jelikož služby jsou svou povahou bezbarvé, je vnímání spotřebitele barev u služeb zcela jiné než vnímání barev pro výrobky. Při posouzení rozlišovací způsobilosti barev se tedy musí rozlišovat mezi výrobky a službami.

Začtvrté Tribunál při posouzení rozlišovací způsobilosti konkrétní ochranné známky zkreslil rozhodné skutečnosti a

svůj rozsudek dostatečně neodůvodnil. Tribunál bez jakéhokoli odůvodnění rozhodl, že horizontální barevné pruhy jsou obvykle využívány jako dekorační prvky. V tomto ohledu nezohlednil, že v projednávaném případě se jedná o posouzení rozlišovací způsobilosti konkrétní barevné ochranné známky, a nikoli o pruhy železničních vagónů obecně. Tribunál rovněž nezohlednil, že dotčená ochranná známka byla přihlášená nikoli pro železniční vagóny, avšak pro služby zařazené do třídy 39. Konečně navrhovatelka podrobně uvedla, že barevné prvky v oblasti železniční dopravy nejsou chápány jako dekorační prvky, avšak jako údaje o původu. Tyto argumenty navrhovatelky Tribunál nepřezkoumal.

Žaloba podaná dne 15. února 2011 — Evropská komise v. Nizozemské království

(Věc C-65/11)

(2011/C 130/19)

Jednací jazyk: nizozemština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: A. Nijenhuis a D. Triantafyllou, zmocněnci)

Žalovaný: Nizozemské království

Návrhová žádání žalobkyně

— určit, že Nizozemské království tím, že nekonzultovalo Poradní výbor pro daň z přidané hodnoty a připouští, aby osoby, které nejsou povinné k dani mohly přistoupit k daňové jednotce, jak vyplývá z rozhodnutí ze dne 18. února 1991 č. VB91/347, porušilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článků 9 a 11 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty;

— uložit Nizozemskému království náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Podle čl. 9 odst. 1 směrnice 2006/112/ES⁽¹⁾ se „osobou povinnou k dani“ rozumí jakákoliv osoba, která na jakémkoli místě vykonává samostatně ekonomickou činnost, a to bez ohledu na účel nebo výsledky této činnosti. Článek 11 směrnice o dani z přidané hodnoty stanoví, že každý členský stát může po konzultaci s Poradním výborem pro daň z přidané hodnoty (dále jen „výbor pro DPH“) považovat za jedinou osobu povinnou k dani osoby, které jsou usazeny na území tohoto členského státu a které jsou sice právně nezávislé, avšak navzájem jsou úzce propojeny finančními, hospodářskými a organizačními vazbami.